

30. fejezet - Menedék

A

Szárnyas Vadkanba lépve, Harryt megcsapta az állott pipafüst, az alkoholgőz és a kandalló füstjének összekeveredett, orrfacsaró büze. Majdnem visszatántorodott az ajtóból, olyan tömény volt a kinti friss levegő után.

Úgy látszik, esténként még bizarrabb a hely hangulata - jegyezte meg magában Harry, aztán erőt vett magán, rendelt egy vajsört és az egyik félreeső asztalhoz ült. A kocsmáros egy jobb napokat is látott, felismerhetetlen színű és anyagú konyharuhával törölgette a pultot, miközben az újonnan érkezettet vizslatta. Harry sejtette, hogy Piton ismét valamelyik rendtag alakjában fog megjelenni, mint annak idején a Grimmauld téren. Hiába mustrálta azonban végig - szándéka szerint feltűnés nélkül -, a vendégeket, nem fedezett fel közöttük ismerős arcot. A késő időpontra való tekintettel mindössze néhányan üldögéltek a pultnál, vagy szunyókáltak a sarokban.

Harry ezúttal megfogadta Piton tanácsát: Elváltoztatta külsejét az Átváltoztatástan órán tanult *Alius Capillus* segítségével. Tudta, hogy ez csak időleges változást idéz elő, jobb ötlete azonban nem volt. Félhosszú, arcba lógó, enyhén hullámos frizurát választott, és arca alsó részét elfedő, szintén barna, rövid szakállat. Elég szokatlan érzés volt, de megérte, hiszen így évekkal idősebbnek látszott valódi koránál. Hogy viselete se legyen kirívó előkotorta hozzá a Dudleytól örökölt, kopott, kissé túlméretezett ruhadarabokat. A szemüvegét Hermione tanácsára egy kiábrándító bűbájjal sikerült szinte teljesen láthatatlanná tenni. (Remélte, hogy nem felejtí el megszüntetni a varázslatot, és megtalálja majd, ha leteszi valahová.) Összességében tehát senki sem gondolta volna külseje láttán, hogy a híres nevezetes Harry Potter áll előtte. Magában mosolyogva emlékezett vissza barátai és Ginny reakciójára, akik mindannyian kikísérték a birtok kapujához. Csak ott öltötte magára a végleges álcát, a haj és szakáll kreációt.

Valószínűleg azóta is fetrengenek a röhögéstől - gondolta.

Türelmetlenül a falon függő mágikus órára pillantott, melyen az egymást kergető Vasorrú Bába és az előle menekülő, időnként üldözővé váló Hétfejű Sárkány éppen háromnegyed tizenkettőt mutatott. Az ivóból lassan elkezdtek hazaszállingózni a vendégek. Némelyikük a kandallón keresztül távozott, és volt, aki az ajtót használta. Harry igyekezett mindegyiküket szemmel tartani, Pitonnak azonban nyoma sem volt.

Éjfélkor a kocsmáros tünetőleg eloltotta a gyertyákat, a kandalló halványan derengő fényénél egy varázslattal felpakolta a székeket, és útjára indított egy eleve mocskosnak látszó öntevékeny felmosórongyot a padlón. Harry vállára kapta tarisznóját, köszönésfélét mormogott, és kilépett az éjszakába.

Vajon mi történhetett Pitonnal? Talán felismerték és megtámadták? - morfondírozott, miközben rátért a Roxfort felé vezető útra. Furcsa érzés volt, hogy aggodalmat érzett gyűlölt bájitaltanára testi épsége miatt.

Ahogy kiért az utolsó lámpa fényköréből, éppen nekikészült, hogy hoppanáljon a birtok kapujához, amikor a sötétből valaki megszólította.

- Azt hittem, sosem indulsz már el.

Előrántotta pálcáját, és a hang forrására szegezte. Remus Lupin ismerős alakja fokozatosan bontakozott ki előtte a sötétből.

- Azt mondta, hogy a kocsmában találkozunk - felelte szemrehányóan Harry. - Miért nem volt ott?

- Biztonságosabbnak láttam, ha itt várok.

- Talán történt valami?

- Úgy is mondhatjuk. - A férfi néhány másodpercig néma volt, majd úgy döntött, mégis ad magyarázatot. - Nem volt szerencsém. Az utolsó vendég Lupinnal együtt járt a Roxfortba. Jól ismeri, hiszen ő is griffendéles volt, így inkább nem kockáztattam meg a találkozást.

- Most hová megyünk?

- Mindjárt meglátod.

Piton megragadta Harry karját és magával rántotta az örvénylésbe.

***

Néhány pillanattal később már a ragyogó csillagokkal pettyezett, koromfekete égbolt alatt álltak. A hegyek és az erdők sziluettje sötétben rajzolódott ki körös-körül. A levegő friss volt és tiszta. Harrynek sejtelve sem volt, hol lehetnek, de azt érezni lehetett, hogy nem lehet túl messze a tenger.

Piton megindult egy kisebb domb felé, amely a tányér alakú völgy közepén magasodott. Mire Harry kitalálta, hogyan viselkedjen a Remus Lupin vonásait viselő bájitalmesterrel, megálltak a völgy közepén lévő domb aljában. A férfi egyik kezével árnyékolva fényt gyűjtött pálcája hegyén, és tenyere rejtékében egy pergamendarabot tartott a fiú elé.

„*Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore Menedéke a Merengő-völgy mélyén, a Napos-dombon rejtetik.*”

Harry felismerte az igazgató jellegzetes betűit, amit oly sokszor látott a múlt évben töle kapott üzenetekben, és legutóbb a hozzá írt hagyatéki levélben. Elismételte magában a sorokat.

Szemei előtt lassan megelevenedett és alakot öltött a sötétség. Az éjszakánál is feketébb árnyak és formák mozdultak meg, és emelkedtek ki a domb tetején a földből. A formátlan koromfekete tömb, ami felmagasodott előttük, fokozatosan egy épület sziluettjét rajzolta ki a csillagokkal tűzdelt égbolt elé.

Mély elfogódottság vett erőt a fiún, ahogy Dumbledore professzor titokzatos otthonát bámulta.

Piton habozás nélkül előrelépett, néhány pálcamozdulattal hatástalanította a bejáratot védő varázslatokat, majd szó nélkül eltűnt a sötétség mélyén. Harry tanácstalanul álldogált a küszöbön.

- Mire vársz, Potter? - hallatszott bentről a férfi cinikus hangja. Gyorsan belépett, mielőtt okot adott volna a másíknak, hogy szóvá tegye a Griffendelesek bátorságát. Áthatolhatatlan sötétségben álltak néhány pillanatig, majd az ajtó záródásával egyszerre meleg fény ölelte körül őket. Piton ismét mágikus védőzárakat helyezett el az ajtón, bonyolult mozdulatokat írva a levegőbe varázspálcájával.

Harry hunyorogva próbálta felmérni hová kerültek. Egy hangulatos, tágas előszobában álltak. A padlót puha, meleg színű, fönixekkel díszített szőnyegek borították, a falakat pedig hasonlóan mintázott kárpitok. A helyiségből jobbra és balra két teljesen egyforma, berakásokkal díszített ajtó nyílt, a bejáratnál szemben pedig egy dupla szárnyú, a keretén végig futórózsával kifaragott, boltíves kapuféle állt.

Piton jobbra indult. Az ajtón át egy nem túl hosszú folyosóra vezette Harryt, melynek bal felén végig földig érő, színes ólomüveg ablakok sorakoztak. Jobbra tőlük három, szerényen díszített ajtó nyílt. A másodiknál a férfi megállt, és kitérte előtte az ajtót.

- Ez lesz a szállásod. Pihenj le, mert holnap jó erőben kell lenned.

- Miért? Mi lesz holnap? - kérdezte Harry, és belépett. Mire választ várva megfordult, a férfi már bezárta mögötte az ajtót.

Megragadta a kilincset, és dühösen utána vetette magát, de már csak Piton libbenő fekete talárját látta eltűnni a folyosó távolabbi kanyarulatában.

Harry bosszúsán visszalépett, és körülnézett leendő szállásán. A szoba békét és melegséget sugárzott. A falakat és padlót itt is puha, meleg szőnyegek és kárpitok borították, melyeken az előtérhez hasonlóan a fönix volt a leggyakoribb díszítő motívum. A varázsvilágban megszokottnál jóval kisebb, hopp poros közlekedésre teljesen alkalmatlannak látszó kandallóban pattogó tűz kellemes meleget árasztott.

Egy szép faragásokkal díszített ágy, egy karosszék, egy kis asztal, és egy szekrény állt a szobában. Ahogy alaposabban körülnézett, felfedezte a padlóig érő függönyök mögé rejtett kis mosdóhelyiséget, és az ablakot. Miután köpenyét, és meleg ruháit lepakolta, kivette tarisznyájából az oda-vissza tükröt, elhelyezkedett az egyik székben, és Ginnyt szólította.

A lány azonnal megjelent az ovális keretben, válla fölött pedig Hermione és Ron kukucskáló arca tűnt fel.

- Minden rendben, Harry? Hol vagy? - Ginny hangja feszültnek tűnt.

- Azt nem árulhatom el, de teljes biztonságban vagyok.

- Ez elég hihetetlenül hangzik - fanyalgott a lány, és barátai is a fejüket csóválták.

Valahogy meg kell nyugtatnia őket - gondolta.

- Higgyétek el, így van. Még Albus Dumbledore irodájában sem lennék nagyobb biztonságban. Nincs miért féltetek.

- Mikor jössz vissza?

- Hiszen még csak most jöttem el! - hitetlenkedett Harry, kissé ingerülten, amiért nem hajlandók megbízni az ítéletében.

- Ez a bizonytalanság a legrosszabb - csitította Hermione, mire Harry igyekezett ismét lehiggadni.

- Valószínűleg vasárnap estig maradok. Majd mesélek, ha visszatértem. - A barátaihoz fordult. - Ron, Hermione! Vigyázzatok magatokra holnap a minisztériumban!

- Ne félts minket, csak magadra vigyázz! Légy óvatos, Harry!

- Holnap este újra jelentkezem!

Eltette a tükröt, és elővette a magával hozott könyvet, amit még karácsonyra kapott Hermionétól. A hatóságilag engedélyezett támadó bűbájok szabályos használatáról szólt. Az asztalkán egy megbűvölt kancsóban forró tea állt. Töltött a melléte lévő csészébe, elkortyolgatta azután az ágyra telepedett olvasni. Egy perc sem telt bele, és már mélyen aludt.

***

Reggel arra ébredt, hogy kényelmetlen testhelyzetben, maga alatt a nyitott könyvvel aludt egész éjjel. Nem is csoda. Volt egy olyan érzése, hogy ebben az este elfogyasztott teának is szerepe volt. Kellemetlen volt a tudat, hogy Voldemort legjobb mérgekverőjével töltötte egy fedél alatt az éjszakát. Megmosdott és rendbe szedte magát, azután elindult, hogy megkeresse Perselus Pitont.

A rövid folyosóra ragyogó fény áradt a földig érő, színes üvegablakokon keresztül. Megpróbálta a sajátjától balra eső ajtót, ám hiába kopogott, nem kapott választ. Amikor lenyomta a kilincset meg sem lepődött, hogy zárva találja. A jobbra következővel folytatta hát a kísérletezést.

- Bújj csak be! - hallatszott odabentről Aberforth Dumbledore összetéveszthetetlen, reszelős hangja.

Az ajtó feltárult mielőtt még Harry a kilincshez ért volna. A varázsló ferde mosollyal állt előtte a nyílásban.

- Jó reggelt! Sikertől kipihened magad?

- Nagyjából - morogta Harry, miközben megsimogatta Spotty selymes bundáját, aki pillanatok alatt kisurrant Aberforth mellett, és lábaihoz dörgölözve üdvözölte.

- Tarts velem! Körbevezetlek a házban, és közben útba ejtjük a konyhát is, ahol már vár a reggeli. Perselus úgyis csak ebéd után tér vissza, addig van időnk.

A férfi mellé lépett, és magyarul kezdett.

- Az első, közel az előtérhez, Perselus szobája. Gyakran távozik, vagy érkezik késő éjszaka, és így kevésbé zavarjuk egymást.

- Hová megy ilyenkor? Hiszen vadásznak rá! - döbrent meg Harry.

- Sokszor bájital hozzávalókat gyűjt, de néha más útjai is vannak. Talán éppen neked segít. Ki tudja?

A varázsló felvont szemöldökkel mustrálta a fiút, aki igyekezett kitérni átható pillantása elől.

- A másodikat neked jelölte ki, és ezentúl bármikor is jössz mindig rendelkezésedre áll. Ez még Albus akarata volt - tette hozzá Harry kétkedő tekintete láttán. - A harmadik szobán mi osztozunk Spottyval.

- Örülök, hogy úgy döntött, nem marad Godric's Hollow-ban.

- Beláttam, hogy nem tehetek mást, bár nagyon szokatlan, hogy más is él velem egy fedél alatt. Ötven év megszokását és önként választott magányát nem könnyű feladni. Szerencsére Perselus is magának való, akár csak én. Néha napokig nem látjuk egymást. Ő egész nap a laborjában kuksol, én meg inkább a családi könyvtárat bújom.

Ahogy tovább haladtak, egy ajtó előtt balra kanyarodott a folyosó.

- Ez Albus régi dolgozószobája. Perselus ritkán használja, de bizonyára megmutatja majd neked.

A földig érő ablakok bal felől továbbra is fényárral árasztották el a folyosót. Csak egy ponton szakította meg egy dupla szárnyú, fából faragott rózsákkal gazdagon díszített, boltíves kapu, pontos mása annak, amit Harry előző éjjel az előtérben látott. Vele szemben egy szintén kétszárnyú, sötét fából készült, berakásos ajtó állt. Aberforth megállt a kettő között.

- A rózsás kapu egy belső udvarra vezet, aminek két bejárata van.

- A másik az előtérből nyílik, ha jól láttam - vetette közbe Harry.

- Igen. Reggeli után a kertet is megmutatom. Ez a másik ajtó a könyvtárba vezet, ahol a családi magángyűjtemény található. Szeretek itt olvasgatni. Örülnék, ha olykor velem tartanál. Talán te is találsz számodra érdekes olvasnivalót.

Tovább lépkedtek a rövid folyosón. A következő kanyarulat előtt ismét egy ajtó nyílt jobbra.

- Itt van a bájitallabor. Perselus a lelkekre kötötte, hogy hozzam tudomásodra, miszerint kizárólag az ő személyes engedélyével léphetsz be oda.

- Nem is vártam mást - fintorgott Harry. - De miért volt szüksége Dumbledore professzornak ilyesmire?

- Eredetileg nem ő használta.

A férfi tovább indult. Harry az előbb hallott kitérő választ próbálta megfejteni, miközben követte. A folyosó következő szakasza is fényárban úszott. Itt csak két ajtót látott jobbra, és a végében egy harmadikat balra.

- Ez itt az étkező, Harry. A következő ajtón át pedig a konyhába juthatsz. Ha van kedved, segíthetsz majd ebédet készíteni.

- Szívesen - felelte lelkes mosollyal a fiú. Kezdte egészen otthonosan érezni magát a házban.

***

A reggeli kellemesen telt Aberforth és Spotty társaságában. A tágas, világos, hosszú étkezőasztallal és díszes tálalószekrényekkel ellátott étkező helyett, inkább a meghittebb hangulatú konyhában reggeliztek. Itt is volt egy kisebb, ovális asztal, melynek egyik végében kényelmesen elfértek. Nem hasonlított se az Odú, se a Back-ház, de még csak Dursleyék konyhájára sem.

A falakat apró mintás festés, a padlót pedig fényes hajópadló borította. Az egyik sarkot elfoglaló, arany-vörös mázas cserépből rakott kályhaféleség, és a helyiség rövidebb falát elfoglaló kőpultba épített mosogatódézsza jelezte, hogy az ételkészítés szentélyében vannak. Az edények, és egyéb konyhai kellékek sem voltak szem előtt, ahogy Harry máshol látta, hanem, mint kiderült, a pult fölött húzódó zárt szekrényekben sorakoztak. Vívezetéknek, vízcsapnak nyoma sem volt, ami végül is nem csoda itt a völgyben, mindentől távol.

Talán *Aquamentivel* nyelik a vizet, és *Evaporesszel* mosogatnak - gondolta Harry. Elmosolyodott a gondolatra, hogy egyszer majd ő is el tudná képzelni így az életét.

Miután befejezték, és eltüntették a reggeli nyomait, a folyosó végén lévő ajtón át az előtérbe mentek. Aberforth pálcájával a boltíves kapu faragott futórózsáinak egyikére koppintott, mire a rózsafonat tekeregve megelevenedett, a szárnyas ajtó pedig feltáruult előttük.

Amint kiléptek a belső kertbe, Harry lábai a földbe gyökereztek a döbbenettől. A téglalap alakú udvar két oldalán a folyosók földig érő ablakainak minden elválasztó pillérét virágzó rózsza nőtte be. A bejárati ajtó párja szemközt, a kert túlsó oldalán szinte nem is látszott a futórózsáinktól és a színpompás virágoktól. A valóságértlenül zöld pázsitot apró, színes virágok pettyezték. Két kopott, régi, ám szépen megmunkált pad állt a szórványosan álló, buján zöldellő, embermagas rózsabokrok között. A levegőt édes virágillat töltötte be, és langyos szellő rezgette körülöttük a növények leveleit.

- Gyönyörű! Itt már tavasz van - ámuldozott Harry.

- Albus legnagyobb büszkesége volt ez a hely.

- Mindig itt élt Dumbledore professzor?

- Nem, csak néhány évig. Mielőtt még a Roxfortba került volna tanítani.

A férfi az egyik padhoz lépdelt és letelepedett. Harry bámulva foglalt helyet mellette. Nem tudott betelni a látvánnyal.

- Ezt a békés, elvarázsolt kertet a feleségének hozta létre.

- Nem is tudtam, hogy házas volt - motyogta Harry megrendülten. - Sosem említette.

- Ez egy nagyon régi történet. - Aberforth a távolba révedt tekintettel merengett a múlton. - Arduunia fiatal volt, okos és gyönyörű. A ház egyetlen festménye, ami Albus dolgozószobájában van, őt ábrázolja. - A férfi a fiúhoz fordult. - Volt egy különleges képessége. A telepátia sajátos módján kommunikálni tudott az egyik nagyon ritka és szinte megszelídíthetetlen varázslénnel, a fönixszel. Mielőtt összeházasodtak, sokat utazott. Indiában és Kínában tanulmányozta ezt a titokzatos fajt. Miután egybekeltek ide költöztek, és ő a kutatásnak szentelte az életét. Mivel a fönixek kizárólag gyógynövényeket fogyasztanak, azt próbálta kideríteni, hogy varázslatos, gyógyító hatású könnyük mi módon jön létre, és hogyan lenne konzerválható és alkalmazható különböző halálos betegségek gyógyításában. - A varázsló felsóhajtott, és lemondóan megrázta a fejét. - Annak idején mindig fönixek trilláitól zengett ez a kert. Legalább egy tucat szelídített példány élt itt, így mindig derű és boldogság légtömege uralta a házat. Ez már örökre a múlté.

- Mi történt vele? - kérdezte Harry, bár előérzete azt súgta, valami rettenetes dolgot fog hallani.

- Grindelwald akkoriban próbálgatta a hatalmát, és úgy döntött, neki kell először részesednie az örök egészség forrásából. Valamelyik talpnyalója elhitette vele, hogy Arduunia ezen dolgozik, és ő nyomban lecsapott az első kínáló lehetőségre. Elrabolta őt, és vele együtt az összes fönixmadarát is. - Az idős férfi válla megrogyott az emlékek súlya alatt. Mélyet sóhajtott, majd torkát megköszörülve, reszelős hangján folytatta a történetet. - Mire Albusszal sikerült a nyomára akadnunk, már alig volt benne élet. A békés, szelíd madarakat Grindelwald mind feltrancsírozta, hátha előállíthatja belőlük az áhított elixírt. Arduuniát megkínózta, és ki tudja hányszor a halál küszöbéről hozta vissza. Az utolsó életben hagyott fönix, Fawkes könnyeit használta fel, hogy ezzel rávegye a vallomásra. Azonban így is későn érkeztünk. Mire megtaláltuk őket, Arduunia már nem élt. A madár ugyan végül megmenekült, de akkor már nem segíthetett, akárhány könnyecseptet is ejtett szeretett gazdájáért. Grindelwaldnak akkor még sikerült egérutat nyernie, de ezzel a tettével magára szabadította Albus minden haragját. Szinte hadjáratot folytatott ellene, és az egész varázslótársadalmat erre bízta. A minisztériumnál azonban süket fülekre talált.

- Végül mégis sikerült legyőzniük - vetette közbe Harry.

- Igen, de milyen áron! Sosem láttam olyannak Albust azelőtt. A gyűlölet és a düh vezérelte. El akarta törölni Grindelwaldot a föld színéről. Évekbe telt, mire a keserű tapasztalat és a mélységes fájdalom végül bölcsességgé érett benne. A fivérem ezután jelentkezett a Roxfortba tanítani, és minden energiáját az iskolának szentelte. Ide csak nyaranta jött, és rövid ideig maradt. Mardosta az önvád, és ezen még Fawkes éneke sem segíthetett, pedig ő ettől kezdve mindig vele volt. A Fönix Rendjét is Arduunia emlékére nevezte el így.

Aberforth néhány percig hallgatta a levelek susogását, aztán nehézkesen feltápászkodott.

- Lássunk neki az ételkészítésnek!

***

Az ebéd jól sikerült, és Harry kiélvezte a sajátos konyha lehetőségeit. Tanult néhány hasznos konyhai trükköt, melyeket talán még Molly Weasley sem ismert. Az étel így egy-kettőre készen lett, és ők ismét letelepedtek enni a konyhában. Éppen az ízletes ragut kanalazták, és a fiú érdeklődve hallgatta a másik izgalmas történeteit az igazgatóval közös gyermekkorukról, amikor váratlanul Piton lépett be az ajtón. Már kevésbé volt sápadt, mint amikor Harry legutóbb látta.

- Csakhogy megjöttél, Perselus! Ül le, és egyél! - invitálta Aberforth az mellette lévő szék felé intve.

A férfi mogorva arccal állt egy pillanatra, de végül mégis meggondolhatta magát, mert biccentett és letelepedett a tőlük legtávolabbi helyre.

Az idős férfi egyetlen intésére egy tál melegen gőzölgő étel suhant elé egy kanál társaságában. A bájitalmester közömbös arccal nekilátott az evésnek.

- Megmutattam a fiúnak a házat, és amint látod egy igencsak jóízű ebédet is sikerült összeütnünk. - A varázsló megeresztett Harry felé egy félmosolyt. - Egészen jól boldogul a kölyök a konyhában.

- Elöttem évekig sikerült jól eltitkolnia a főzési képességeit. Különösen a bájitaltan órák alkalmával - fintorgott a férfi, és miután egy *Evaporesz*szel tisztává változtatta a tányérját, felállt az asztaltól. Az ajtóból még visszafordult.

- Kövess! - vakkantotta, majd lobogó talárral kiviharzott.

Harry segélykérően nézett Aberforthra, de az csak a fejét rázta. Végül összeszedte magát, felállt, és kelleetlenül a bájitalmester után indult.

***

Piton Albus Dumbledore dolgozószobájának nyitott ajtajában várta. Előre engedte Harryt, aki belépve kíváncsian nézett szét a helyiségben.

Egy oroszlánkarmos lábakon álló tekintélyes íróasztal utalta a helyiséget, a hozzá tartozó, magas támlájú székekkel, amely egy trónus előkelőségét sugározta. Előtte két karosszék állt a puha szőnyegen. Ezen kívül a házra jellemzően kicsi kandalló, néhány vitrines és könyves szekrény volt a szobában.

A házigazda székével szemközt a falon, Arduuniának, Albus Dumbledore feleségének portréja függött. Harry ámulva vette szemügyre a festményt. A nő valóban gyönyörű volt. Ovális arcáról, magas homlokáról intelligencia sugárzott. Gesztenyebarna haja több fonatban futott le a vállára, meleg barna szemeiben és ajka szegletében derű

bujkált, ahogy a belépőket fürkészte. Ölében egy hattyú nagyságú, karmazsinpiros fönix ült. Harry meg volt győződve róla, hogy Fawkeset látja, bár más fönixhez eddig még nem volt szerencséje.

Piton a képről tudomást sem véve leült az egyik karosszékbe. Harry zavartan álldogált, mire a férfi ingerülten a másik szék felé bökött. Miután leült, néhány percre csönd telepedett a szobára. A bájitaltantanár merőn nézte Harryt, amitől a fiú egyre feszültebb lett, és végül kifakadt.

- Nem volt tisztességes aldatót keverni a teámba - bökte ki, tekintetét Piton éjsötét szeméibe fúrva.

- Azt hittem, fontosabb dolgok foglalkoztatnak - vetette oda a másik cinikusan.

- Hogyan bízzam meg magában, ha attól kell tartanom, hogy bármelyik pillanatban megmérgezhetsz? - csattant fel Harry. - Az állította, hogy együttműködik!

- Ha tényleg magasabb szinten állsz a bájitalok készítése terén, az ilyesmit illene észrevenned!

- Azért hozott ide, hogy sértessen? - pattant fel Harry. Legutóbbi, szinte emberi hangvételű eszmecserejük emléke fokozatosan elenyészett, átadva helyét a megszokott, nyomasztó bájitaltan órák hangulatát idéző acsarkodásnak.

Piton fixirozta egy ideig az előtte álló fiatalembert.

Már azt hittem a múltkor, hogy javult az önkontrollja - gondolta magában, aztán lassú, vontatott hangon megszólalt.

- Talán érdekelnek a legújabb hírek a Sötét Nagyúrról...

Harry dermedten állt, amíg felfogta a szavak értelmét, majd lassan visszaereszkedett a székbe.

- Honnan vannak az információi?

- Innen-onnan elcsíptem egyet, s más.

- Megint Remus alakját használta? Ugye nem keverte ezzel bajba őt?

Harry képzeletében sorra száguldottak a képek, melyeken Piton gyilkol és pusztít, üldöztetésnek kitéve ezzel a gyanútlan vérfarkast.

- Nem csak a Rend tagjainak bőrébe lehet bújni, Potter. - A férfi lesajnáló tekintetét vetett rá. - Ismerem néhány eléggé szószátyár halálfaló törzshelyét, ahol nem volt nehéz új információhoz jutni.

- Mit tudott meg?

- Vegyük sorra. Azt már eddig is tudtuk, hogy Bellatrix Lestrange nem úszta meg büntetés nélkül, hogy elszalasztott téged a Grimmauld téren. - Piton arcán kegyetlenség futott át. - Nem irigylem azért, amit kapott. Hogy kiköszörülje a csorbát, és visszakerüljön a belső körbe, ezentúl kizárólag rád fog vadászni. Már nincs vesztenivalója, úgyhogy bármire képes. Légy résen, és állandóan figyelj a hátad mögé!

A férfi megfontolt, higgadt és tárgyilagos hangja, ismét meggyőzte róla Harryt, hogy nem véletlenül őt jelölte ki az igazgató, hogy segítségére legyen a küldetésében.

- A másik, sokkal fontosabb dolog az, hogy a Sötét Nagyúr elrabolta Ollivandert, az ország legjobb varázspálca készítő mesterét.

- Akkor, hát nem elmenekült... - motyogta maga elé Harry.

- Jobban járt volna, ha időben azt teszi. Hogy elkerülje a testvérpálcák találkozási oka újabb kudarcot, a Sötét Nagyúr úgy döntött, új varázsszereket készített magának. - Harry megbabonázva hallgatta a varázsló szavait. - Szerencsére, az a halálfaló, akit sikerült elcsípnem, éppen most tért vissza egy hosszú, külföldi kiküldetésről. Arról panaszkodott, hogy többedmagával egy aránylag ifjú baziliszkuszt kellett elpusztítaniuk, de csak egymaga élte túl. Nagyon megviselte a küzdelem, de sikerült elhozna az áhított kincset, a baziliszkuszt szívét.

- Ezt rakatja a pálcájába? - suttozta Harry.

- Úgy tűnik. A sárkány szívizomhúr nem ritka, de sosem hallottam még ilyen esetről. Megpróbálok utánanézni, hátha már előfordult hasonló, és megtudhatjuk, mit várhatunk az eredménytől. Bizonyára nem véletlenül esett éppen erre a választása.

- A többiekkel átnézzük majd a Roxfort könyveit is, hátha valami nyomra bukkanunk.

- Valahol el kell kezdeni - húzta el a száját Piton nem túl lelkesen.

Harry egy ideig emésztette az imént hallottakat. Egy aduja elveszett, már erre sem támaszkodhat, ha szemtől szemben állnak majd egymással Voldemorttal. Igyekezett egyelőre félretenni nyomasztó gondolatait.

- Mit tudott meg a horcruxokról?

- Először jó lenne, ha összefoglalnád, ti mit tudtok meg eddig.

Mivel legutóbb nem említette a legtöbb fontos információt, Harry belátta, hogy éppen itt az ideje, hogy beavassa a férfit a részletekbe. A délután nagy része azzal telt, hogy felvázolta Pitonnak mi történt a Titkot Kamrájában, mi mindent tudott meg Albus Dumbledore különórái alkalmával az ott látott emlékekből, hogyan szerezte meg Lumpslucktól egy évekkel ezelőtt módosított emlék eredeti változatát, és milyen következtetésre jutott Albus Dumbledore mindezekből. Végül rátért az utóbbi időben folytatott kutatás eredményeire. Elmesélte, hogyan kutatták a Roxfortban, hogy milyen könyveket használt Voldemort a könyvtárban, mit tudtak meg a Vörös Bárótól, és elmesélte a varázstér használati bűbáj létezését. Amikor befejezte, összegezte, mit tudnak.

- Tehát a naplóban, a medálban és a gyűrűben őrzött lélekdarab megsemmisült. Hugarbug ezüst pohárkája ugyan ereklye, de nem lett belőle horcrux. Talán babonából nem használta fel újra Voldemort. Helyette később, miután visszatért, az egyik lélekdarabjával valószínűleg horcruxszá tette Naginit. Már csak kettőt kellene megtalálnunk, és a kigyóval együtt hármat elpusztítanunk. A legutolsó lélekdarab a mostani testét élteti. Az egyik ismeretlen tárgy helye

feltehetően a Szükség Szobája, de csak a horcrux pontos ismeretében tudjuk előhívni. Az fennmaradóról pedig semmit sem tudunk.

- Az előző találkozásunk óta végzett kutatásom során az egyik ereklye nyomára bukkantam - vette át a szót Piton. - Este megpróbálunk utána járni.

- Talált valamit? - Harry annyira megdöbbsent, hogy a férfi magával viszi egy ilyen küldetésre, hogy alig találta a szavakat.

- Valójában csak egy mesére támaszkodhatom, amit még gyermekkoromban hallottam. - A bájtalmester elfordult, ezzel lezártnak tekintve a témát.

- Mondja el! Tudnom kell, miről van szó! - követelte Harry.

Néhány percnyi érvelés és gyözködés után úgy tűnt, Harry kitartó makacssága ezúttal végül eredményre vezet. A varázsló beszélni kezdett.

- Hollóháti Hedvig leszármazottait nagyon nehéz nyomon követni, ugyanis kizárólag anyai ágon ismerik el a vérrokonságot. Hogy ez a férfiak hűségében csalódott nők öröksége, vagy az ősi családoknál sok helyen fellelhető matriarchátus nyoma, azt már senki sem tudja. A lényeg az, hogy az egyik ékszer, amit az alapító az esküvőjén viselt, már az ő ideje előtt is mindig a család legidősebb, egyenes ági női leszármazottját illette. Egy pár egy darabból csiszolt, kristály fülönfüggő az egyetlen tárgy, aminek a sorsa követhető. Anyám meséje alapján ő örökölte volna az ékszert, ha nem taszítja ki a családja, amiért egy muglihoz ment feleségül.

- De hát Hollóháti nem volt aranyvér-mániás!

- Valóban. A varázslócsaládok azonban évszázadokon keresztül egymás között házasodtak, és féltve a vagyont, valamint nagy részük esetében a vérvonalat, sokszor egyedi szabályokat alkottak.

- Akkor mi lett az ékszerrel?

- Mivel egyenes ági női leszármazott rajta kívül már nem született, a nagyanyám, akit mellel soha sem láttam személyesen, és olyan sznob volt, hogy az életénél is jobban féltette az ereklyét, bosszúból magával vitte a sírba. Külön végrendelkezett róla, hogy az ereklyével felékszerezze temessék el. Ha még életében ellopták volna tőle, az nagy port vert volna fel, és biztosan hallottam volna róla. Meg kell győződnünk róla, hogy ott van-e az ékszer a családi kriptában.

Harryt meglepte a férfi arcára kiülő megvetés, amint a nagyanyjáról beszélt. Ő sem találkozott soha a nagyszüleiével, mégis mennyire különbözött kettőjük helyzete. Először fel sem fogta, mit mondott az imént Piton.

- Tessék? Mit csinálunk?

- Este ellátogatunk egy temetőbe. Éjfél után indulunk, addig még lepihenhetsz, ha akarsz. Jó lesz, ha felkészülsz. A nagyanyám nem kevésbé féltette nagyra becsült kincsét, mint a Sötét Nagyúr a horcruxait.

Harryt kirázta a hideg a gondolatra, hogy éjnek idején sírrablás céljából felkeressen egy temetőt.

***

Visszaindult a szobájában, hogy még vacsora előtt váltson pár szót a barátaival.

Örült, amikor meglátta Ginny arcát az oda-vissza tükörben, és jó volt látni, hogy a lány már nem annyira feszült, mint előző este volt. Ron és Hermione még nem tértek vissza a minisztériumból, de vacsorára ígérték magukat, tehát még nem voltak késésben.

Harry megerősítette, hogy minden rendben van vele, azután röviden elbúcsúzott azzal, hogy holnap este visszatér a Roxfortba. Nekilátott mindent előkészíteni az éjszakai kirándulásra, majd úgy döntött lepihen még indulás előtt.